

**Hồi 6****Quả Tuệ Nhân Lan Dò Lòng Thăm Tâm Sự  
Một Nụ Cười Mỉm Lễ Nào Chẳng Có Tình**

**D**ương Trọng Anh vốn rất thích Đường Hiểu Lan nhưng nghĩ bụng con gái mình không thích chàng nên cũng cho qua. Mặt khác, ông ta lại nghĩ Đường Hiểu Lan rốt cuộc là người lai lịch bất minh, nếu gả con gái cho chàng, trong lòng cũng thấy lo lắng, nhưng ông ta không biết rằng con gái của mình đã yêu thương Đường Hiểu Lan.

Dương Liễu Thanh và Đường Hiểu Lan ở bên nhau năm năm, tuy nàng ngang bướng nhưng Đường Hiểu Lan lại cố chịu đựng nàng, lâu dần nàng cảm thấy không thể thiếu được chàng. Nhưng nàng không biết đó là tình yêu, cho đến khi Dương Trọng Anh nói đến chuyện chung thân đại sự, nàng mới để ý tới. Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, lúc này lòng nàng rối bời như tơ. Bởi vậy nàng mới giả vờ không hiểu ý của cha già, cứ lấp liếm cho qua.

Một chiều nọ Dương Liễu Thanh lòng chứa đầy tâm sự trở về thư phòng, thấy Đường Hiểu Lan đang đọc sách, chỉ cảm thấy mặt nóng ran, tim đập thình thình, muốn ngồi học cùng chàng nhưng chẳng thể nào giằng lòng được, nàng lén nhìn Đường Hiểu Lan, Đường Hiểu Lan đang chăm chú đọc sách, tựa như chẳng biết nàng bước vào, Dương Liễu Thanh giật quyển sách, cười hì hì nói: “Sư huynh, chúng ta leo núi!” Đường Hiểu Lan ngạc nhiên hỏi: “Sao hôm nay lại đòi leo núi?” Dương Liễu Thanh nói: “Muội thích kia mà, huynh có chịu không?” Đường Hiểu Lan cười khổ, gấp quyển sách lại, nói: “Thôi được, nếu muội đã thích, huynh chịu muội”. Dương Liễu Thanh nói: “Huynh đừng rầu rĩ như thế, chúng ta đi bắn chim chẳng vui hơn hay sao”.

Nhà họ Dương lưng dựa vào núi mặt hướng ra hồ, leo lên hậu sơn đứng nhìn ra xa sẽ thấy hồ nước xanh biếc, cây cối xum xuê. Khắp quả núi hoa dại nở rộ rực rỡ. Đường Hiểu Lan lên cao nhìn ra xa, trong lòng thư thái, bao nhiêu nỗi bực bội tan biến. Chim chóc hót ríu rít trên những khóm cây, Dương Liễu Thanh kéo dây cung kêu lên bần bật, hai con hoàng oanh rơi xuống. Đường Hiểu Lan nói: “Chim hót nghe hay thế, sao muội lại bắn chúng?” nếu là bình thường Dương Liễu Thanh đã nổi cáu, nhưng lúc này nàng chỉ mỉm cười: “Tú tài ngọc, lại giăng sách nữa rồi, bốn cô nương cứ thích bắn chim”. Đường Hiểu Lan đang định khuyên nàng, chợt ngừng lại. Dương Liễu Thanh nhìn theo

ánh mắt của chàng, thấy trong đám cây um tùm có hai bóng người một già một trẻ cười hì hì nhìn họ bắn chim.

Dương Liễu Thanh thầm giận, nhưng thấy người khách lạ không tiện phát tác, chỉ đành cố nín, cười lạnh nói với Đường Hiểu Lan: “Huynh chưa thấy rõ mà đã trách cứ muội. Lần này muội bắn cho sống chứ không phải bắn cho chết, gãy cánh chứ không rách da, huynh có biết không?” rồi soạt một tiếng, nàng lại bắn rơi một cặp hoàng oanh. Đường Hiểu Lan cúi xuống nhặt lên xem, con chim hoàng oanh dẫy dựa trong lòng bàn tay của chàng, chẳng thể đập cánh bay lên nổi. Té ra Dương Liễu Thanh chỉ bắn vào xương cánh của con chim, chỉ cần nó nghỉ ngơi một lát sẽ bay lại. Tuy Đường Hiểu Lan sớm tối bên nàng nhưng vẫn không biết tuyệt kỹ Thần đạn của nàng tinh diệu như thế nào, không những bách phát bách trúng mà dùng lực cũng chính xác. Đường Hiểu Lan tựa thấy mình không thể làm được điều đó.

Dương Liễu Thanh nhìn sắc mặt của Đường Hiểu Lan, biết chàng đã phục, trong lòng rất mừng, lại kéo dây cung, người khách trẻ tuổi đột nhiên nhẩy về phía trước một bước, Dương Liễu Thanh đã kéo dây cung căng như trăng đầy, đạn bay ra như sao xẹt, không ngờ viên đạn bay lướt qua, hai con chim hoàng oanh kêu lên một tiếng rồi đập cánh bay lên, đó là chuyện chưa bao giờ xảy ra, Dương Liễu Thanh đỏ ửng mặt, trong lòng rất lấy làm thắc mắc. Đường Hiểu Lan lớn giọng nói: “Thủ pháp của vị khách này rất giỏi!” té ra khi Dương Liễu Thanh bắn chim, người khách trẻ tuổi búng một viên bồ đề tử vào viên đạn của Dương Liễu Thanh. Dương Liễu Thanh đang tập trung tinh thần, không biết chàng ta đang giở trò, Đường Hiểu Lan quen phóng phi mãng, phi mãng là loại ám khí nhỏ hơn cả bồ đề tử, chàng ta chỉ hơi nhúc nhích ngón tay đã nhận ra.

Người khách trẻ tuổi nghe Đường Hiểu Lan nói thế thì nhoẻn miệng cười, đang định lên tiếng, Dương Liễu Thanh đã bắn ra đến bảy tám viên đạn, người khách trẻ tuổi phát ống tay áo, đánh rơi đạn của Dương Liễu Thanh xuống, rồi lại nhẩy người lách qua, kêu lên: “Tiểu cô nương thật ngang ngược!” chợt bốp một tiếng, một viên đạn đã bay tới, chàng ta không kịp ngậm miệng, răng đã bị đánh lung lay, chân răng rướm máu. Ông khách già vốn đang đứng xem, lúc đó cũng nhẩy tới, đỡ chàng thiếu niên, rung giọng hỏi: “Không sao chứ?” chàng thiếu niên nén đau nói: “Không sao cả!” rồi phun máu ra, may mà răng cửa không bị gãy!

Dương Liễu Thanh thu đạn cung lại, cười lạnh nói: “Bổn cô nương chỉ bắn chim chứ chẳng gây sự với người, cố sao các người lại giở trò, hừ, ta tưởng người giỏi lắm, té ra chẳng chịu nổi một viên đạn nhỏ!” chàng thiếu niên biến sắc, trong lòng thầm mắng: “Nha đầu ngang ngạnh, không dạy cho người một bài học, người không biết sự lợi hại của ta”. Tuy chàng mắng trong lòng nhưng không dám nói ra. Ông khách già có lẽ là cha

của chàng, khẽ thở dài tựa như sợ chàng nổi cáu, đưa tay cản chàng rồi nhảy vọt tới phía trước, ôn tồn nói: “Tiểu cô nương có phải lệnh ái của Thiết chưởng thần đan Dương Trọng Anh không?” Dương Liễu Thanh quay đầu không đáp, nàng vẫn chưa hết giận, đang định nói thêm mấy câu nhưng nghĩ bụng: “Ông già này biết tên của cha mình, chắc là bằng hữu của người. Nếu mình trả lời, ắt hẳn chẳng đánh được trận này. Chi bằng cứ mặc kệ họ, chọc giận họ rồi sau đó mình cùng với Đường sư huynh đánh cho họ tơi bời hoa lá”.

Đường Hiểu Lan thấy Dương Liễu Thanh quay đầu không thèm để ý, ông già rất ái ngại, chàng rất lo lắng, khẽ nói với nàng: “Đừng giận, muội có nhớ lời dạy của sư phụ không? Phải tôn kính đối với khách, không nên như thế”. Rồi quay đầu lại nói với ông già: “Xin hai vị bớt giận, chúng tôi là” Đường Hiểu Lan chưa nói xong, người khách trẻ đột nhiên nổi cáu quát: “Việc quái gì đến người?” ông già nói: “Tích Cữu, đừng làm thế!” Đường Hiểu Lan ngạc nhiên im lặng, chàng thiếu niên mắt như tóe lửa, nhìn chàng như muốn ăn tươi nuốt sống. Đường Hiểu Lan cũng không biết tại sao chàng ta lại nổi cáu với mình như thế? Chính Dương Liễu Thanh đã dả thương chàng ta, còn mình thì tốt bụng khuyên ngăn, chàng ta không nổi cáu với sư muội mà lại mắng mình, thật là vô lý!

Chàng thiếu niên nghe cha nói như thế, lửa giận vẫn chưa tan, nhảy vọt tới, lớn giọng nói: “Người có phải là đệ tử đắc ý của Dương lão quyền sư không? Ta tuy bất tài nhưng cũng muốn được lãnh giáo cao chiêu của đệ tử danh gia!”

Đường Hiểu Lan cố nén giận, nói: “Chúng ta chẳng hề xích mích, có gì phải cứ tỉ võ!” Dương Liễu Thanh trợn tròn mắt, quay sang đẩy Đường Hiểu Lan một cái, nói: “Sư huynh, huynh sao thế? Người ta mắng ba đời tổ tông mà huynh vẫn cứ cúi đầu, không sợ người ta cho huynh là đồ vô dụng sao? Hãy mau dạy cho tên tiểu tử này một bài học, nếu không muội chẳng nhận huynh là sư huynh nữa!” người khách già vội nói: “Tôi và Dương lão anh hùng là tri giao nhiều năm, tiểu nhi tính tình nóng nảy, không biết ăn nói đã đắc tội với vị tiểu ca này, tôi xin được chịu lỗi!” Dương Liễu Thanh chen vào nói: “Xin lỗi thì chúng tôi nhận, nhưng các người đã khiêu chiến, không thể không lãnh giáo vài chiêu quyền cước!” lời lẽ của nàng nghe thật hung hăng, ông già nhàu mày thầm nhủ: “Sao con gái của Dương Trọng Anh lại ngang tàng đến thế!” người khách trẻ đã cởi áo ném sang một người, kêu lớn: “Tôi sẽ lãnh giáo vài chiêu với vị tiểu ca này, nếu may mắn đánh thắng, tôi lại sẽ tiếp cao chiêu của cô nương!”

Đường Hiểu Lan bị hai người dồn ép, lại thêm chàng thiếu niên này quá vô lễ, bởi vậy mới nhảy ra, hai tay ôm quyền nói: “Nếu các hạ đã muốn thử chiêu, tiểu đệ đành phải chịu theo!” người khách trẻ tuổi nói: “Hay lắm, hay lắm!” rồi đánh vù xuống một chưởng, Đường Hiểu Lan chẳng hề nhúc nhích, chờ cho đến khi chưởng của kẻ địch

cách vai khoảng một thước, chàng ta mới đột nhiên lách người, chém ngang chưởng lên, hai chưởng giao nhau kêu bốp một tiếng, người ấy bị thối lui đến hai bước. Mấy năm nay võ công của Đường Hiểu Lan tinh tiến, tuyệt kỹ thiết chưởng cũng đã bắt phàm, nếu là người khác, đỡ trúng chưởng này sẽ bị gãy tay! Chàng thiếu niên cũng thật ghê gớm, chàng vừa lùi đã tiến lên, đột nhiên tung ra một cước, chưởng trái của Đường Hiểu Lan đánh ra một chiêu Phục địa trăm hổ, chàng thiếu niên thu chân phải lại, chân trái lại tung cước, đòn Liên hoàn cước của chàng hung mãnh lạ thường. Đường Hiểu Lan bất đồ thối lui mấy bước. Dương Liễu Thanh cười lạnh nói: “Công phu chưởng pháp chẳng bằng người ta, thế là phải dùng đến cả đôi chân!” chàng thiếu niên xông về phía trước, hai chân đứng trụ bộ, chưởng trái hộ thân, quyền phải đâm thẳng ra trước ngực, lớn giọng nói: “Ta muốn xem thử uy danh thiết chưởng của nhà họ Dương!” Đường Hiểu Lan đột nhiên xoay người, hai chân vổ ra, nào ngờ thủ pháp của chàng thiếu niên rất nhanh nhẹn, thượng bàn chẳng hề nhúc nhích, hạ bàn đã thay đổi, đỡ hai chưởng của Đường Hiểu Lan rồi liên tục tấn công, chưởng đánh tới mang theo cả kinh phong.

Té ra chàng thiếu niên sử dụng Ngũ hành quyền, chiêu số của Ngũ hành quyền toàn là tấn công. Khi chàng ta đánh chiêu đầu Đường Hiểu Lan cố gắng chống trả, hai luồng lực chạm vào nhau, lực của chàng thiếu niên kém hơn, người bị đánh thối lui, không thể nào phát ra thế công nữa, buộc phải sử dụng Uyên ương liên hoàn thoái để trả đòn. Mà Uyên ương liên hoàn thoái không thể tấn công mãi, bởi vậy mới nhân lúc Dương Liễu Thanh buông lời khích bác, mà thế công của Đường Hiểu Lan cũng chậm lại, đổi dùng quyền thuật của bốn môn. Lúc này chàng ta đã thấy sở trường sở đoản của đôi bên, chàng biết nội lực của mình không bằng Đường Hiểu Lan bởi vậy mới tránh chính diện, chỉ tấn công mặt bên, đồng thời dùng chưởng pháp tấn công như mưa bão khiến Đường Hiểu Lan không thể thi triển công phu thiết chưởng để đánh vào những chỗ yếu hại của chàng. Hai người càng đấu càng hăng, chiêu số Ngũ hành quyền của chàng thiếu niên toàn là tấn công, chiêu thứ nhất vừa mới đánh ra, chiêu thứ hai đã tới, dùng tự quyết năm chữ “chém, xoáy, bật, tạ, đẩy”, ngũ hành sinh khắc tựa như cuồng phong! Hạ bàn của Đường Hiểu Lan rất vững, quyền nào cũng có lực, trong quyền pháp còn thi triển cả kỹ thuật cầm nã để hóa giải, đấu đến khoảng hơn năm mươi chiêu, chàng thiếu niên đột nhiên bỏ xuống một quyền!

Lực của quyền này rất mạnh, Đường Hiểu Lan gạt ngang chưởng lên, quyền và chưởng chạm nhau, chưởng tâm đau nhói, Đường Hiểu Lan bạt chưởng một cái, xoáy quyền phải của chàng thiếu niên ra ngoài, thuận thế đẩy tới, chàng thiếu niên chợt xoay người, đánh một chiêu Sư tử dao đầu xoáy chưởng lên mặt kẻ địch, chiêu này được gọi là Xung thiên pháo, chuyên đánh vào thượng bàn, Đường Hiểu Lan phát tay đẩy ra ngoài, rồi chàng chợt lộn người quát: “Trúng!” hai chưởng của chàng múa lên như gió, thi triển

thủ pháp Đại cầm nả thủ, chụp được cánh tay của chàng thiếu niên, không ngờ chàng ta hạ người xuống, thi triển công phu đạn thoát, đá bật vào be sườn của Đường Hiểu Lan! Đường Hiểu Lan kêu lớn một tiếng, hai tay một vận một đẩy rồi buông ngay ra, ngã ngửa người xuống. Chàng thiếu niên cũng kêu lớn, ngã sấp xuống đất. Dương Liễu Thanh cả kinh thất sắc, liên tục phóng ra mấy viên đạn cứu Đường Hiểu Lan. Ông già cười ha hả, phất ống tay áo, chỉ thấy đạn bay lên chứ không rơi xuống, tựa như đã bị ông ta chụp hết. Ông già chợt vái dài một cái, nói: “Dương đại ca, xin thứ lỗi!” khi Dương Liễu Thanh nhìn lại, chỉ thấy một người lướt tới nhanh như sao xẹt, đó chính là cha của nàng!

Đường Hiểu Lan và chàng thiếu niên cũng đã bật người dậy, hai tay của chàng thiếu niên buông thõng xuống, miệng rên hừ hừ, còn Đường Hiểu Lan thì thấy đau nhói ở be sườn, cả hai người đều bị đối phương đả thương. Dương Liễu Thanh tay cầm cung, đứng ngăn qua một bên, Dương Trọng Anh vuốt râu mắng: “Thanh nhi, con lại gây họa ư?” Dương Liễu Thanh không dám đáp, Đường Hiểu Lan đỏ mặt nói: “Không liên quan đến sư muội, chính vị anh hùng này cứ khăng khăng đòi độ chiêu với đồ đệ”. Chàng thiếu niên ấy thấy Đường Hiểu Lan cứ bênh vực cho Dương Liễu Thanh, không khỏi lại nhú mày trừng mắt nhìn Đường Hiểu Lan. Ông già đã nhìn thấy điều đó, trong lòng vừa giận vừa buồn cười. Dương Liễu Thanh quay sang người khách trẻ tuổi, vui mừng nói: “Con trai của huynh đã lớn thế này, có phải hấn tên là Trâu Tích Cửu không?”

Đường Hiểu Lan theo Dương Trọng Anh được năm năm, tuyệt kỹ thần đạn cũng có thành tựu, vả lại chàng sử dụng ám khí phi mãng, học được thủ pháp thần đạn?” chàng thiếu niên cúi đầu hành lễ. Ông già nói: “Dương đại ca, hôm nay chúng tôi đến thăm ông!” Dương Trọng Anh cười ha hả: “Võ công của Tích Cửu đã tiến bộ như thế, chiêu đạn thoát lúc nãy của hấn cũng không tệ! Nào, Hiểu Lan, hãy ra mắt vị sư huynh này! Sao hai người vừa mới gặp nhau đã độ chiêu?” chàng thiếu niên mặt đỏ ửng, nói: “Võ công của Thanh muội rất cao, công phu đánh thần đạn thật giỏi!” Dương Trọng Anh hừ một tiếng, vuốt râu nghiêm mặt nhìn con gái: “Có phải con lại phô diễn thuật bắn đạn cung không?” Dương Liễu Thanh cúi mặt, chàng thiếu niên vội nói: “Không có! Không có!” ông già vốn muốn Dương Trọng Anh dạy cho con gái một bài học, nhưng nghĩ con trai của mình cũng chẳng đúng, muốn nói gì đấy nhưng lại thôi, lúc này thấy Dương Trọng Anh cứ hỏi dần tới, con trai của mình lại cuống lên, mỉm cười nói: “Không có, không có! Thanh nhi biểu diễn tuyệt kỹ thần đạn bắn gãy cánh vài con chim hoàng oanh”. Dương Trọng Anh mới cười hì một tiếng, lại ôn tồn nói: “Chim hoàng oanh bay trên trời tự do tự tại, có liên quan gì đến con? Sau này con chỉ được bắn những loài mãnh cầm”. Dương Liễu Thanh vâng một tiếng: “Cha nói phải”. Dương Trọng Anh chợt tay trái nắm chàng thiếu niên, tay phải nắm Đường Hiểu Lan, kéo hai người đứng lại với nhau, mỉm cười nói: “Không đánh không quen, huynh đệ các người đã gặp mặt nhau,



sau này phải tử tế với nhau! Trâu đại ca, đây là đồ đệ tôi mới nhận, họ Đường tên Hiếu Lan. Hiếu Lan, đây chính là người ta thường nói với con, Thập dư thần sư Trâu Minh Cao!”

Đường Hiếu Lan vâng một tiếng rồi nói: “Từ lâu đã nghe danh!” chàng thiếu niên lạnh lùng nói: “Đắc tội, đắc tội!” rồi quay đi chẳng thèm nhìn đến Đường Hiếu Lan, Đường Hiếu Lan rất lấy làm lạ, không biết mình đã có lỗi gì với chàng ta.

Đường Hiếu Lan không biết rằng hai cha con người này đến câu hôn. Thập dư thần sư Trâu Minh Cao và Dương Trọng Anh là bằng hữu sinh tử, hơn hai mươi năm trước được người ta gọi là Hà Sóc song hùng. Con trai Trâu Minh Cao là Trâu Tích Cửu lớn hơn Dương Liễu Thanh bốn tuổi, hai người vốn là một cặp thanh mai trúc mã, sống bên nhau vui vầy. Khi Dương Liễu Thanh lên bảy, Trâu Minh Cao có việc phải đi xa, một mình đến Liêu Đông, trước khi đi còn bảo với Dương Liễu Thanh rằng: “Đại ca, hai đứa trẻ này quyến luyến với nhau, tôi không nỡ ra đi!” Dương Trọng Anh nói: “Chừng nào huynh trở về, tôi sẽ gả Thanh nhi cho Tích Cửu!” Trâu Minh Cao nói: “Vây thật là tốt! Nhưng lần này tiểu đệ xuất quan đối phó với kẻ cường địch của bốn môn, lành ít dữ nhiều, việc nhà khó đoán, nếu may mắn đắc thắng cũng không biết ngày nào trở về uống rượu trò chuyện với đại ca. Nếu lúc này ta đính ước cho hai đứa trẻ, chỉ e ngày sau nếu muộn màng sẽ hỏng cả tuổi thanh xuân của diệt nữ. Chi bằng cứ tạm gác lại chuyện này, đợi đến khi cha con chúng tôi trở về, diệt nữ vẫn chưa hứa gả cho người ta, lúc đó mới nhắc đến!” Dương Trọng Anh nghĩ bụng cũng có lý, vì thế mới gác lại.

Nào ngờ hai người cách biệt đến mười hai năm, Dương Liễu Thanh quên cả diện mạo của Trâu Tích Cửu, Dương Trọng Anh cũng tưởng rằng bằng hữu đã qua đời bởi vậy cũng dần dần quên đi. Không ngờ Trâu Minh Cao vẫn còn nhớ chuyện này, dắt con đến tận nơi tìm. Không ngờ đến hậu sơn thì thấy Đường Hiếu Lan và Dương Liễu Thanh đang thân mật trò chuyện, cả hai cha con đều không khỏi nghi ngờ. Trâu Tích Cửu và Dương Liễu Thanh đều là con một, từ nhỏ được nuông chiều quen, tính tình rất ngang tàng, bởi vậy chàng ta mới trút giận lên người Đường Hiếu Lan.

Lại nói Dương Liễu Thanh bắn trúng Trâu Tích Cửu một viên đạn, trong lòng thấp thỏm không yên, sợ rằng cha mình sẽ trách cứ. Sáng sớm hôm sau, nàng thỉnh an cha, không ngờ cha lại rất vui vẻ, vuốt râu nói: “Thanh nhi, tiểu bằng hữu của con đã đến, sao con không dắt hấn đi chơi?” Dương Liễu Thanh quay đầu, cười khanh khách nói: “Giờ này chẳng phải là tiểu bằng hữu nữa!” Dương Trọng Anh ho khan một tiếng, cười nói: “Đúng thế! Con đã mười chín tuổi! Gần đây Tích Cửu cũng đã có chút tên tuổi. Võ công của hấn cũng đến mức thượng thừa, không biết ý con thế nào?” Dương Liễu Thanh nhú mày nói: “Cha, cha bảo gì thế?” Dương Trọng Anh nói: “Trâu bá bá muốn cưới con cho

Tích Cửu!” Dương Liễu Thanh chợt biến sắc, kêu lớn: “Con không chịu!” Dương Trọng Anh nghiêm mặt nói: “Thanh nhi, con không còn bé nữa, không nên ngang ngạnh như thế, chả lẽ cha phải nuôi con suốt đời sao? Con phải nên hiểu rằng Trâu gia và chúng ta có mối thế giao, Tích Cửu lại cũng không tệ, con có gì không vừa ý?” Dương Liễu Thanh vốn chỉ muốn làm nũng, thấy cha nói nghiêm túc như thế, trong nhất thời không dám nói gì cả. Dương Trọng Anh lại bảo: “Lúc này con không chịu cũng không được, năm con bảy tuổi, cha đã hứa gả con cho người ta!” Dương Liễu Thanh Đảo mắt, chợt nói: “Cha lấy lòng miền Hà Sóc, nữ tể của cha cũng phải là anh hùng siêu quần bạt tụy!” Dương Trọng Anh mừng rỡ nói: “Đúng thế, nói rất đúng!” Dương Liễu Thanh nói: “Nên con phải tỉ võ trước với y rồi mới nói đến việc hôn sự!”

Dương Trọng Anh ngạc nhiên nói: “Con còn muốn tỉ võ với người ta?” Dương Liễu Thanh cười nói: “Nếu hấn thắng được con, con sẽ tình nguyện làm thê tử của hấn, nếu không thắng nổi, có một nữ tể kém bản lĩnh, cha cũng chẳng thấy vẻ vang gì”. Dương Trọng Anh nói: “Con thật là ngang ngạnh!” nói chưa xong rèm cửa vén lên, cha con họ Trâu bước vào. Dương Liễu Thanh thỉnh an rồi chạy ra ngoài như luồng khói.

Trâu Tích Cửu bị Dương Liễu Thanh đánh hỏng hai cái răng cửa, trong lòng rất bức bối. Sáng sớm hôm nay cùng cha đến thỉnh an Dương Trọng Anh, vừa tới cửa đã nghe Dương Liễu Thanh lớn giọng nói, bất giác ngừng bước, nào ngờ không nghe thì thôi, nghe xong thì sắc mặt thay đổi. Trâu Minh Cao thầm nhủ: “Con gái của Dương Trọng Anh ngang tàng như thế, Tích Cửu cũng phải lộ chút bản lĩnh để sau này dễ quản thúc! Nó là con gái, bản lĩnh dù giỏi hơn cũng không qua Tích Cửu.” Bởi vậy sau khi hàn huyên với Dương Trọng Anh xong, Trâu Minh Cao mới nói: “Đại ca, hôm qua đề thân, đại ca không chê tiểu nhi hèn kém, đã chấp nhận ngay, nhưng con cái chúng ta đều đã lớn, cha mẹ không thể ép buộc, không biết ý định của diệt nữ thế nào?” Dương Trọng Anh ấp úng nói: “Chuyện này chuyện này” Trâu Tích Cửu cướp lời: “Bá bá danh lừng Hà Sóc, trong tướng môn chắc chắn phải có hổ nữ, Thanh muội đương nhiên là bậc anh hùng cân quắc, nữ trung hào kiệt. Tiểu diệt không tự lượng sức mình, muốn Thanh muội chỉ điểm vài chiêu, nếu cách nhau quá xa, tiểu diệt cũng chẳng có mặt mũi nào lấy Thanh muội, lúc đó xin mời lệnh ái đặt mối lương duyên khác, chọn người tài ba”. Dương Trọng Anh vừa nghe đã biết những lời của con gái mình đã lọt vào tai họ, vội vàng khuyên lớn: “Thanh muội của con còn tánh trẻ con, không biết nặng nhẹ, hiền diệt bỏ quá cho”. Trâu Minh Cao cười ha hả: “Chúng ta đã là huynh đệ, còn nói thế để làm gì? Tục ngữ nói rất hay, trai tài phải sánh với gái sắc mới là mối nhân duyên tốt”. Dương Trọng Anh trầm ngâm một hồi, thấy Trâu Tích Cửu đang nhấp nhồm chờ đợi, lòng thầm nhủ: “Đứa trẻ này cũng có chí khí, chi bằng cứ để chúng tỉ thí cũng tốt”. Thế rồi mới chấp nhận.

Đường Hiểu Lan nghe cha con họ Trâu đến đề thân, trong lòng mừng rỡ, chàng tuy không ưa vẻ ngang ngược của Trâu Tích Cửu nhưng nghĩ lại hai nhà đã môn đăng hộ đối, vả lại sư muội của mình cũng ngang tàng, hai người có tính cách giống nhau ghép lại có lẽ cũng rất hợp. Bởi vậy chàng mới thành thật chúc mừng sư muội, Dương Liễu Thanh liếc chàng, chợt cười khanh khách: “Sư huynh ngốc, hãy chờ đấy!”

Đêm hôm ấy sân luyện võ nhà họ Dương đèn đuốc sáng trưng, Dương Liễu Thanh mặc bộ đồ chần màu xanh nước hồ, eo cột mảnh khăn tay màu đỏ, hớn hỏ nhẩy vào sân. Trâu Tích Cửu thấy thế ngửa ngáy tay chân, thầm nhủ: “Trông bộ dạng nàng như thế, chẳng qua là chỉ muốn thử công phu với mình trong lòng ắt hẳn đã chấp nhận. Mình phải nhường tay với nàng”. Không ngờ hai người ôm quyền lên vái, Trâu Tích Cửu vừa nói: “Thanh muội, mời xuất chiêu”. Dương Liễu Thanh đã vung tay, đánh ra một chiêu Loan cung xạ nguyệt điểm vào ngực của chàng ta.

Chiêu này là một đòn sát thủ lợi hại trong Lăng vân chuồng nhà họ Dương, tựa hư tựa thực, Trâu Tích Cửu kinh hãi kêu lên một tiếng, xoay người tránh liên tục ba chiêu. Dương Liễu Thanh cười lạnh nói: “Đại ca không cần khách sáo!” rồi tay không hề ngừng lại, tiếp tục tiến về phía trước, một chuồng đẩy vào cùi chỏ của Trâu Tích Cửu, bàn tay đột nhiên từ chỗ phải xĩa ra, đánh ra một chiêu Diệp để thâm đào tấn công thẳng vào hông phải của đối phương, chiêu số rất hiểm hóc, tựa như muốn liều mạng với người chứ chẳng phải tỉ võ độ chiêu! Đường Hiểu Lan kêu ối chao một tiếng, Trâu Tích Cửu lách người, xoay cổ tay lại, uốn mình thành hình cây cung, hai chuồng đẩy bật ra phía trước, chuồng lực nặng như núi, nếu trúng chuồng này Dương Liễu Thanh chắc chắn sẽ ngã chổng vó nhưng Trâu Tích Cửu vừa phát lực ra đã thu lại, còn Dương Liễu Thanh thì lạnh lẽo thường, tựa đã như sớm biết chàng ta xuất chiêu này nên xoay người quay lưng lại trước mặt đối thủ, chuồng lực của Trâu Tích Cửu chưa tới nàng đã xoay eo lướt qua, phóng vọt lên cao đến năm sáu trượng, đột nhiên hạ xuống sau lưng Trâu Tích Cửu. Trâu Tích Cửu vội xoay người, thò tay chụp tới, bóp một tiếng, vai đã trúng một chuồng. Dương Trọng Anh kêu lên: “Điệt nhi, cứ đánh cho thật lòng, không cần nhường mãi như thế!” Trâu Tích Cửu xoay gót chân, người xoay nửa vòng, vung tay ra chụp cánh tay phải của Dương Liễu Thanh kéo ra ngoài, đang định dùng chân quật ngã nàng, Trâu Minh Cao và Đường Hiểu Lan đều mừng rỡ ra mặt, tưởng rằng Trâu Tích Cửu sẽ thắng chiêu này, không ngờ Dương Liễu Thanh lộn người, giật được cánh tay ra, Đường Hiểu Lan chưa thấy Dương Liễu Thanh thoát hiểm phá chiêu như thế nào mà chỉ nghe Trâu Tích Cửu kêu ối chao một tiếng, vai lại trúng thêm một chuồng!

Trâu Minh Cao nói: “Hai chiêu Huyền nữ bài tỵ, Tam hoàn sáo nguyệt của diệt nữ khá lắm!” Dương Trọng Anh nhú mày nói: “Thực ra công phu của nó kém hơn lệnh



lang, chỉ là hiếu thắng không chịu nhận thua, lệnh lang chỉ cần dùng công phu hạ bàn vững chãi đối phó với thân pháp phiêu hốt của nó, không cần nôn nóng tấn công sẽ thắng ngay!" ông ta nói mấy câu này rất lớn, tựa như muốn Trâu Tích Cửu nghe thấy!

Quả nhiên Trâu Tích Cửu chợt đổi chiêu, thượng bàn không nhúc nhích, hạ bàn thay đổi, đánh ra vù vù hai quyền. Công lực của Dương Liễu Thanh vốn không bằng người, nàng thừa cơ tấn công gấp mấy chiêu mà vẫn không tiến tới được, đột nhiên xoay người lướt qua Trâu Tích Cửu, nói bên tai chàng với giọng điệu cực kỳ khinh miệt: "Dù người được người ta chỉ điểm ta cũng đánh ngã người!" lời nói của nàng rất nhỏ, người bên ngoài không nghe, nhưng Trâu Tích Cửu thì như bị người ta lấy dao đâm vào lòng, thế là nổi cáu dùng dùng, thầm nhủ: "Trâu Tích Cửu này tung hoành quan ngoại, ai cũng khen ta là thiếu niên anh hùng, không ngờ ả nha đầu nhà người lại coi thường ta đến thế!" rồi chưởng trái giơ ngang ngực, quyền phải đâm ra, liên tục dùng những chiêu số hung hiểm như Ác hổ đào tâm, Dã mã khiêu giản, Đại mãng thôn ưng. Chàng ta càng đấu càng hăng, quyền đi như gió, mảnh khăn đỏ trên eo Dương Liễu Thanh cũng bay phần phật, cánh tay của Dương Liễu Thanh tựa như bướm bướm xuyên hoa, luôn qua lách lại trong đường quyền phong, Đường Hiểu Lan định thần nhìn lại, Dương Liễu Thanh tuy đánh rất nhẹ nhàng nhưng chiêu nào cũng toàn là sát thủ!

Đường Hiểu Lan thầm kêu: "Không xong!" khi nhìn lại sư phụ, ông ta cũng nhú mào, thần sắc khẩn trương. Đường Hiểu Lan sợ đến vãi mồ hôi lạnh, hai người trong trường quần thảo nhau đã được hơn năm mươi chiêu, càng đấu càng hăng, chiêu số của Trâu Tích Cửu nhanh tựa như cuồng phong gió bão, thân pháp của Dương Liễu Thanh nhẹ nhàng tựa như chiếc lá rơi, mảnh khăn đỏ cột ở eo tung bay theo gió. Trâu Minh Cao thần sắc vốn nhẹ nhàng, cười nói tự nhiên, thế mà giờ đây đã biến sắc, bất giác cùng Dương Trọng Anh bước gần vào giữa sân.

Chưởng pháp của Dương Liễu Thanh là tuyệt kỹ gia truyền, còn lợi hại hơn cả Đường Hiểu Lan mấy phần. Công phu của Trâu Tích Cửu tuy cao hơn nàng, khí lực tuy mạnh hơn nàng nhưng về chưởng pháp lại kém hơn một bậc. Lại thêm lúc ban đầu trong lòng e ngại, còn nương tay nên thiệt thòi, kê đó lại bị Dương Liễu Thanh nói khích bởi vậy mới nổi cáu, mà khi tử võ kị nhất là nóng nảy nổi cáu, nóng nảy thì sẽ nhận nhạo bất an, dễ bị kẻ địch thừa cơ đánh vào, e ngại thì dễ mất tiên cơ, dễ bị địch khống chế. Trâu Tích Cửu tấn công không được, nhiều lần gặp nguy hiểm, đột nhiên đánh ra một chiêu Ngọc nữ đầu thoa, Dương Liễu Thanh xoay người, lướt ra sau lưng của chàng ta, nhân lúc Trâu Tích Cửu chưa kịp biến chiêu, hai tay đã vận lực đẩy vào lưng của chàng ta một cái, Trâu Tích Cửu cảm thấy gió quét vào người, toan phóng về phía trước thì sợ nàng đuổi theo, nếu nàng đẩy thêm một cái nữa mình chắc chắn sẽ té chống vó, muốn nhảy

lướt sang bên cạnh thì lại sợ nàng mượn thế đánh vào chỗ trống của mình. Trong khoảng sát na điện chớp lửa xẹt ấy, Trâu Tích Cửu chẳng kịp suy nghĩ gì nữa, giở chưởng phải giật ra ngoài, quyền trái đâm thẳng vào mặt Dương Liễu Thanh. Đường Hiểu Lan thấy thế kinh hãi, lúc này chàng sợ Trâu Tích Cửu đổ máu nhưng giờ đây lại sợ sư muội bị thương, chàng chưa kịp nói: “Trâu huynh nương tay!” hai ông già đã kêu hoảng, Trâu Minh Cao run giọng nói: “Chúng tôi nhận thua, cô nương không cần đuổi tận giết tuyệt!” Dương Trọng Anh vội vàng kêu: “Thanh nhi, không được làm càn!” Đường Hiểu Lan ngạc nhiên, chợt nghe rắc một tiếng, còn Trâu Tích Cửu kêu lên như lợn bị chọc tiết, ngã xuống đất lăn lộn, Trâu Minh Cao đỡ chàng ta dậy, mặt biến sắc, khớp tay phải của Trâu Tích Cửu đã gãy lìa, cánh tay sùi xuống, đau đến nỗi mồ hôi rơi xuống từng giọt, trán nổi gân xanh. Té ra nhân lúc chàng ta sử dụng hiểm chiêu, Dương Liễu Thanh ra đòn sát thủ, nàng chém thẳng chưởng vào cổ tay của chàng ta, thuận thế ném ra ngoài, thiết chưởng của Dương gia đâu phải tầm thường, Trâu Tích Cửu bị trúng một chưởng vào khớp, Dương Liễu Thanh lại vặn ra ngoài một cái nữa. Trâu Tích Cửu rên rỉ nói: “Cô nương, người giỏi lắm!” Trâu Minh Cao chẳng nói một lời, đỡ cánh tay của chàng rồi xé tà áo băng vết thương. Dương Trọng Anh trừng mắt bước tới giở chưởng đánh xuống thiên linh cái của con gái, mắng rằng: “Ta phải phế võ công ả nha đầu ngang ngạnh!” ông ta giờ cao thiết chưởng, chưa kịp hạ xuống, Trâu Minh Cao đã vội vàng nhảy tới kêu: “Đại ca, chỉ trách tiểu nhi học nghề chưa tinh, hấn tuy chịu một chưởng của tiểu diệt nhưng vẫn chưa bị tàn phế, tôi có thể nối gân tiếp cốt, đại ca đừng lo lắng! Còn việc hôn sự, chúng ta không cần nhắc đến nữa, để tiểu nhi khổ học thêm mười năm, lại đến thỉnh giáo diệt nữ!” Dương Trọng Anh nghe lời lẽ của ông ta trong mềm có cứng, biết rằng ông ta chắc tức giận đến cùng cực, chỉ biết đứng ngẩn tại chỗ!

Dương Trọng Anh không ngờ tình nghĩa bao nhiêu năm lại ra nông nổi này, trong lòng chua xót, đang định nói lời tạ lỗi, Trâu Minh Cao chợt vác đứa con lên lưng rồi chạy như bay, Dương Trọng Anh đứng sững sờ, muốn đuổi theo mà hai chân cứ bủn rủn, chỉ nghe Trâu Minh Cao nói: “Tình nghĩa của chúng ta vẫn còn, chuyện con cái xin đừng nhắc đến nữa!” hai người chạy xuống sườn núi, trong chốc lát đã mất dạng.

Dương Trọng Anh giận đến tái xanh mặt, mắng con gái: “Nha đầu ngang ngạnh, theo ta!” Đường Hiểu Lan lo lắng đi phía sau, chàng sợ sư phụ nổi cáu đến nỗi phế võ công của sư muội, bởi vậy mới định đi theo khuyên giải cha con họ. Không ngờ Dương Trọng Anh trừng mắt, mắng: “Hiểu Lan, đi theo làm gì? Không liên quan đến người, ra ngoài”. Đường Hiểu Lan thấy mặt nóng bừng, ngẩn người ra rồi lớn giọng nói: “Sư muội lần đầu tiên tử võ, vô tình đã mạnh tay, mong sư phụ niệm tình phạt nhẹ”. Dương Trọng Anh hừ một tiếng, chợt thấy lòng chua xót, phẩy tay nói: “Người hãy ra ngoài, ta biết tính toán!”

Dương Liễu Thanh thấy cha mình như thế, không dám tỏ vẻ ngang ngạnh như bình thường nữa, theo ông ta bước vào thư phòng quỳ xuống, Dương Trọng Anh nói: “Nha đầu ngang ngạnh, người có biết lỗi chưa? Đã nói là chỉ tỉ võ độ chiêu, tại sao người lại ra đòn sát thủ? Dương Liễu Thanh thút thít nói: “Y cũng ra đòn sát thủ, lẽ nào cha không thấy?” Dương Trọng Anh tức giận nói: “Người còn già mồm cái cố, nếu người không ép, sao người ta lại mạnh tay với người?” Dương Liễu Thanh chột nói: “Con không muốn lấy y!” Dương Trọng Anh chưng hửng, vuốt râu nói: “Ồ, té ra là thế!” Dương Liễu Thanh nói: “Con định nói từ đầu nhưng lại sợ cha nổi cáu, bất đắc dĩ mới đòi tỉ võ độ chiêu với y!” Dương Trọng Anh nói: “Nhưng bình thường ta dạy người thế nào?” Dương Liễu Thanh quỳ phục xuống đất, chột khóc òa lên: “Cha cứ việc xử phạt con, dù bị phế võ công con cũng không trách. Con chỉ trách mẹ mất quá sớm, chẳng có người dạy dỗ, nay gây chuyện khiến cha già nổi giận”. Từ nhỏ Dương Liễu Thanh đã mồ côi mẹ, do một tay cha nuôi lớn thành người, nay Dương Trọng Anh vừa nghe con gái nhắc đến mẹ, bất giác thương cảm, nghĩ lại mình cũng đã quá nuông chiều con gái khiến tính tình nó ra nông nổi thế này, đó cũng là điều không đúng của mình, bất giác thở dài nói: “Con biết thế thì tốt!” Dương Liễu Thanh thấy cha già nói giọng ôn tồn, nét mặt giãn ra mới yên lòng. Dương Trọng Anh thấy con có vẻ ảm ức, phất tay nói: “Con đứng dậy, cha hỏi con, tại sao con không chịu lấy Tích Cửu, con không thích điều gì? Nếu nói đến võ công, chả lẽ con ngốc đến nỗi không nhận ra ngay từ ban đầu hắn đã có ý nhường nhịn, công lực lại cao hơn con sao?” Dương Liễu Thanh lau nước mắt, chột bật cười nói: “Chả lẽ cha không biết trong lòng con đã có người khác sao?” Dương Trọng Anh mở to mắt, đang định hỏi, Dương Liễu Thanh đã che mặt chạy ào ra ngoài.

Dương Liễu Thanh sợ cha già buộc mình lấy người khác, chẳng còn hổ thẹn nữa, đánh liều nói ra tâm sự, điều đó khiến Dương Trọng Anh vừa kinh vừa mừng, ông ta đi đi lại lại trong thư phòng một hồi thì đã đoán ra.

Dương Trọng Anh trầm nhủ: “Té ra nha đầu yêu Hiểu Lan, lúc đó không dám nói rõ, đến giờ đây lại xảy ra chuyện khiến mình không biết nói thế nào với bên Cao lão đệ!” rồi chột ông ta lại nghĩ: “Hiểu Lan cũng khá lắm, ngoại trừ lai lịch bất minh, chẳng có thứ gì thua Tích Cửu”. Trong nhất thời suy nghĩ dằng trào, ông vốn muốn buộc Dương Liễu Thanh đến chịu tội với cha con nhà họ Trâu, nhưng nghe con gái thổ lộ tâm sự, chỉ e rằng sau này bốn mặt gặp nhau lại sẽ càng khó ăn nói hơn. Ông ta ngẩng đầu nhìn bức họa của vợ mình trên vách, lại thở dài đột nhiên vạch rèm ra tìm Đường Hiểu Lan.

Lại nói Đường Hiểu Lan bên Dương Liễu Thanh năm năm trời, tuy biết nàng tính tình ngang ngược mà vẫn có thể chịu được, nhưng trong lòng chàng rất bức bối, chưa từng nghĩ đến chuyện yêu đương. Còn đối với Lữ Tứ Nương, tuy chàng chỉ mới gặp một

lần nhưng tình yêu đã nảy nở. Lữ Tứ Nương có vẻ phóng khoáng, lời lẽ chính chắn, năm năm qua hình bóng của nàng vẫn trong lòng chàng, có điều Lữ Tứ Nương võ công cao cường, thông hiểu thi thư, Đường Hiểu Lan coi nàng như thần tiên, rất ngưỡng mộ nàng, không hề có ý dám trèo cao, tự dặn mình cứ chôn vùi thứ tình cảm ấy trong lòng! Dương Trọng Anh cũng không ngờ rằng, chàng ta lại có lẩm tâm sự như thế.

Vầng nguyệt đã lên đến gần giữa trời, đêm khuya lạnh lẽo, Dương Trọng Anh tìm đến thư phòng của Đường Hiểu Lan nhưng không thấy ai cả, Dương Trọng Anh bật cười: “Mình thật quá nóng lòng, lúc này hắc đã ngủ sớm, còn ở thư phòng làm gì nữa? Thôi, cứ để ngày mai nói cũng không muộn”. Đang định lui ra, chợt thấy trên bàn có một tờ giấy, dấu mực trên tờ giấy vẫn còn mới lấm, ông ta tò mò thăm nhủ: “Không biết thằng bé học hành thế nào?” rồi thuận tay cầm luôn tờ giấy. Lão sư dạy chữ ở phòng bên, trong phòng đèn vẫn còn sáng. Dương Trọng Anh bước vào. Thấy Dương Trọng Anh hỏi chuyện học hành của Đường Hiểu Lan, lão sư mỉm cười nói: “Thằng bé này thông minh hơn người, chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi mà đã thuộc lòng kinh sử thi từ. Tuy không thể thành danh nho nhưng cũng có thể là người thông hiểu chữ nghĩa”. Dương Trọng Anh lấy tờ giấy ra, nói: “Đệ hãy xem hắc viết gì đây? Ta thấy thơ mà không phải thơ, hắc cắt nghĩa ta nghe thử”.

Vị lão sư cầm tờ giấy, té ra đó là một bài từ dài, tựa đề của bài từ là “Bách tự lệnh”, toàn bài từ chỉ có một trăm chữ, rằng:

“Phiêu bình quyền lữ, toán mang mang nhân hải. Bằng hữu tri phủ? Kiếm tráp thi nang trường tác bạn, đập phá văn phong triều lộ. Trường tiêu xuyên vân, cao ca tán vụ, cô nhạn lai hoàn khứ! Minh âu xã yến, tuyết nê hồng trảo vô cú!

Vân sơn mộng ảnh mô hồ, nhũ yến tầm sào, hựu cụ trọng liên trở! Lộ bạch hà thương trường đoạn ái, khuốc thanh hà nhân truyền ngữ: Tiêu đồng độc bảo, Nghê Thường tế phổ, Vọng đoạn thiên nhai lộ! Tố Nga thanh nữ, tiên tông thậm nhật trùng ngộ?”

Lão sư say sưa ngâm nga, ban đầu thì mặt vui mừng, kể đó lại buồn bã, cuối cùng trầm ngâm không nói. Dương Trọng Anh hỏi: “Sao thế? Hắc viết gì?” lão sư thở dài: “Tôi sợ rồi đứa trẻ này sẽ đi vào nẻo ma!” Dương Trọng Anh kinh hãi nói: “Có phải đứa trẻ này có tâm thuật bất chính không?” lão sư lắc đầu: “Không phải!” té ra Đường Hiểu Lan nhớ Lữ Tứ Nương nên đã viết bài từ này, bài từ này miêu tả thân thế và tâm sự buồn bã của chàng, đồng thời thể hiện tâm trạng sùng bái đối với Lữ Tứ Nương. Lão sư không biết nỗi lòng của chàng, chỉ cảm thấy từ ý u oán, người mà bài từ nhắc đến thấp thoáng mong manh tựa như một nàng tiên nữ. Vì thế ông ta mới nói: “Nói ra cũng chẳng có gì lạ. Quan quan thư cưu, quân tử hảo cầu, bài từ này thể hiện tình cảm nhớ nhung của

hắn đối với một người, xuất phát từ tình cảm nhưng dừng lại ở lễ giáo. Cũng không thể nói đó là điều xấu”. Dương Trọng Anh nói: “Vậy tại sao hắn sẽ đi vào nẻo ma?” lão sư nói: “Ý của bài từ cho thấy hình như ý trung nhân của hắn rất khó hợp với hắn, hắn xem nàng ta như tiên nữ trên trời! Trong bài từ còn dùng điển tích Lộ bạch hà thương trong Tần Phong của Kinh thi” Dương Trọng Anh cất lời: “Bài thơ này nói gì?” lão sư nói: “Bài thơ này vốn là dân ca của nước Tần thời Xuân Thu, nên được gọi là 'Tần phong', bài ca rằng: 'Kim gia thương thương, bạch lộ vi sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương, tố hồi từng chi, đạo trở thả trường, tố du từng chi, uyển tại thủy trung ương. (Dịch nghĩa: Lau lách rườm rà xanh tốt, móc trắng làm sương, sở vị y nhân, tại thủy nhất phương, tố hồi từng chi, đạo trở thả trường, tố du từng chi, uyển tại thủy trung ương. (Dịch nghĩa: Lau lách rườm rà xanh tốt, móc trắng làm sương, người mà mình nói đến, thì ở một phương nào của vùng nước mênh mông. Đi ngược dòng mà theo cùng, đường đi hiểm trở lại xa dài, đi xuôi dòng mà theo cùng, thì thấy nghiễm nhiên ở vùng nước mênh mông ấy. Dịch thơ: Lau lách xanh tươi và rậm rạp, móc làm sương phủ khắp mọi nơi. Người mà đang nói hiện thời, ở vùng nước biếc cách với một phương, ví ngược dòng tìm đường theo mãi, đường càng thêm trở ngại xa xôi, thuận dòng theo đến tận chân trời, giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong. - Theo bản dịch của Tạ Quang Phát) nói tóm lại chàng ta có tình cảm với nàng thiếu nữ nhưng chẳng thể nào đến gần nàng được, e rằng tương tư đơn phương thành bệnh tẩu hỏa nhập ma, chỉ e có hại suốt đời!” Dương Trọng Anh lại hiểu theo ý khác, ông ta đột nhiên mỉm cười, thầm nhủ: “Té ra Hiểu Lan cũng thương mến Thanh nhi, hắn thấy Thanh nhi ngang ngược, tưởng rằng chẳng còn hy vọng gì nên mới viết bài từ như thế”. Vì thế nói: “Tiên sinh không cần lo lắng, hắn chẳng phải nhớ nhung đơn phương!” rồi vạch rèm bước ra.

Đêm hôm ấy Đường Hiểu Lan cũng trần trọc, chàng nhớ đến Lữ Tứ Nương, lại nhớ đến Dương Liễu Thanh, không khỏi cười thầm. Chàng nghĩ: “Võ công của Lữ Tứ Nương cao hơn Dương Liễu Thanh rất nhiều nhưng nàng dịu dàng dễ gần gũi, còn Dương Liễu Thanh thì ngang ngược phóng túng”. Chuyện ban ngày hiện lên trong lòng chàng, chàng thấy nàng đối với Trâu Tích Cửu quá nặng tay, không khỏi lạnh mình, suốt đêm chỉ nằm toàn ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, Dương Trọng Anh đã kêu Đường Hiểu Lan, hỏi phủ đầu ngay: “Hiểu Lan, con đã ở đây năm năm, giờ đã thành người lớn, cũng nên đến lúc thành gia lập thất. Khi Huyền Phong dắt con đến đây, đã từng bảo con là một cô nhi, vậy chắc là con vẫn chưa định hôn sự?” Đường Hiểu Lan kinh hãi, đáp: “Thưa chưa!” Dương Trọng Anh cười ha hả: “Vậy con có thấy ai hợp ý chưa?” Đường Hiểu Lan đỏ mặt lắc đầu, Dương Trọng Anh nói: “Thầy cũng như cha, con hãy nói đừng ngại!” Đường Hiểu Lan ấp úng nói: “Thưa chưa có!” Dương Trọng Anh nói: “Người trẻ tuổi quả nhiên hay e ngại”. Rồi lấy bài từ ra, đưa cho chàng bảo: “Chả lẽ đây không phải con viết?” Đường Hiểu Lan đỏ mặt, đang định giải thích, Dương Trọng Anh chợt nói: “Thanh nhi cũng nghĩ như



con, lúc đầu ta không hiểu, nếu hai con đã có ý, ta sẽ phái người tìm Huyền Phong đạo trưởng nhờ ông ta làm chủ hôn nhà trai, để các con sớm nên đôi lứa, ta cũng có thể yên lòng". Đường Hiểu Lan nghe mà như sấm nổ giữa trời xanh, chẳng nói được nửa lời!

Dương Trọng Anh thấy Đường Hiểu Lan chợt biến sắc, cúi đầu không nói, tưởng rằng chàng ta còn e ngại, mỉm cười bảo: "Trai khôn lấy vợ gái lớn lấy chồng, đó là chuyện lớn trong đời người, có ta làm chủ cho các con, còn ngại gì mà không nói?" Đường Hiểu Lan chợt khẽ nói: "Đệ tử học nghề chưa thành, không dám có ý thành gia lập thất, cũng không dám trèo cao cùng sư muội!" Dương Trọng Anh lại mỉm cười nhìn bài từ trên tay chàng, Đường Hiểu Lan chợt ngẩng đầu, bạo dạn nói: "Con không hề có ý gì với sư muội!"

Câu trả lời này khiến Dương Trọng Anh bất ngờ, thấy chàng ta nghiêm túc như thế lại không có vẻ gì xấu hổ, ông ta mới khẽ ho hai tiếng, chợt nghiêm mặt nói: "Khi con mới vào sư môn, đã từng thề tuân theo mười hai giới điều con có nhớ mười hai giới điều này không?"

Đường Hiểu Lan quỳ xuống, buông tay nói: "Thưa nhớ!" Dương Trọng Anh nói: "Điều cuối cùng là gì?" Đường Hiểu Lan nói; "Không được khi sư diệt tổ!" Dương Trọng Anh nói: "Giải thích thế nào?" Đường Hiểu Lan nói: "Bất cứ chuyện gì cũng không được giấu sư phụ, tất cả đều phải nói thật, càng không được cấu kết với người ngoài ô nhục tôn trưởng, kẻ phạm vào điều này nhẹ thì bị phế võ công, nặng thì ngũ mã phanh thây!" Dương Trọng Anh nói: "Đúng thế! Vậy ta hỏi con, có phải ý của bài từ này là nhưng nhớ một thiếu nữ hay không?" Đường Hiểu Lan nói: "Thưa phải!" Dương Trọng Anh nói: "Vậy con nhớ nhưng ai?" Đường Hiểu Lan đỏ ửng mặt, khó khăn lắm mới rặn mấy tiếng: "Không phải sư muội!" Dương Trọng Anh tiu nghỉu ngồi xuống, phẩy tay nói: "Con ra ngoài đi!"

Đường Hiểu Lan lủi thủi chạy ra ngoài, leo lên hậu sơn nhìn trời cao núi xanh, nước hồ trong vắt, trong lòng thầm than: "Ở đây phong cảnh tuy đẹp nhưng không thể ở lâu được nữa!" chàng nhớ lại bộ dạng ngang ngược của sư muội, trong lòng thầm rùng mình, chàng biết Dương Liễu Thanh hề muốn là phải đòi bằng được chứ nếu không chẳng chịu ngừng! Có điều chàng làm sao dám lấy một người như thế làm vợ? Đêm đó chàng suy đi nghĩ lại, cuối cùng nửa đêm thu dọn hành trang rồi len lén bỏ đi!

Lại nói sau khi Dương Liễu Thanh thất lộ tâm sự với phụ thân, lại vừa hổ thẹn, vừa mừng rỡ, nàng nghĩ cha mình xưa nay rất yêu thương mình, chắc chắn sẽ nói với sư ca, sư ca chắc sẽ vui mừng! Nàng đâu biết rằng Đường Hiểu Lan chẳng hề yêu nàng. Ngày hôm đó nàng vì e thẹn, cố tình tránh mặt Đường Hiểu Lan, định rằng đợi cha mình nói chuyện với sư ca rồi sẽ đến báo với nàng, ai ngờ suốt ngày chẳng thấy cha đâu. Đêm ấy

nàng trần trọc chẳng yên giấc, đến khi trời sáng nàng không tìm được nữa, vội vàng đi kiếm cha. Dưới giàn hoa trường vi trong vườn, chỉ thấy cha một mình đi lại, sắc mặt tiêu tụy, không khỏi kinh hãi nói: “Cha bị bệnh sao?” Dương Trọng Anh thở dài: “Hiếu Lan bỏ đi rồi!” Dương Liễu Thanh kêu lên: “Thật ư?” Dương Trọng Anh lấy một bức thư ra, đưa cho nàng: “Con hãy tự xem!” quả nhiên là bút tích của Đường Hiếu Lan, trong thư viết rất rõ ràng, trước tiên cảm tạ ơn dạy dỗ năm năm của sư phụ, kể đó khéo léo từ chối hôn sự, Dương Liễu Thanh đọc xong, bất giác trừng mắt nói: “Cha, con tìm y trở về!” Dương Trọng Anh nói: “Con khờ của cha, người ta đã không muốn, con còn ép người ta làm gì?” Dương Liễu Thanh cắn môi nói: “Con đâu có ép y? Chẳng qua con không muốn ở nhà mà thôi!” Dương Trọng Anh thở dài nói: “Thế cũng được”.

Chính là:

*Tơ tình buộc nhâm chỗ, thương yêu hóa kẻ thù.*

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

- o O o -